

De Vloeibare Tijd

De Vloeibare Tijd

Deel 1

Peter Kouwenberg

Uitgeverij Brave New Books
Amsterdam 2022
Tweede herziene druk
© Peter Kouwenberg

Omslag foto en vormgeving
© Ellen Schippers

ISBN 9789464188226

*De tijd viel mij uit handen
Maakte een vrije val
Vloeibaar zonder begin
En zonder eind*

*Ik kon zweven door de jaren
Zien wat vergeten was
Al wat bewoog stond uiteindelijk stil*

*In een flits straalde wie ik was
Door mijn schijnbeeld heen*

Uit: Onvoltooid Verlangen (Amsterdam 2020)

Brief van een verdwaalde vriend

Cambodja, 12 oktober 2019

Beste Mark,

Als je dit leest moet deze brief een lange tocht hebben gemaakt. Uiteindelijk moet iemand hem uit de fles hebben gehaald en een foto van de brief aan jou hebben gestuurd, naar het mailadres dat ik op de enveloppe had geschreven. De fles moet oceanen hebben doorkruist en op plaatsen zijn geweest die wij nog nooit hebben bezocht. Hij moet in zoet en zout water hebben gedobberd en door talloze vissen zijn besnuffeld. Misschien hebben mensen hem talloze malen van het strand geraapt en weer teruggeworpen in zee. Maar ten slotte moet iemand de boodschap op de enveloppe hebben begrepen.

Ik wil je schrijven nu het nog kan, weliswaar veel te laat na al die tijd en daar is geen excuus voor. Omdat hier geen stroom is, laat staan een computer, kan ik geen directe mail aan je sturen. Er is ook geen postverkeer, zodat een flessenbrief het enige is dat mij nog rest. Ik kan hem ook niet zelf in het water gooien. Gekluisterd aan mijn ziekbed, dat niet meer is dan een matras op een rieten mat, zal ik de fles daarom met brief en al op het bamboe tafeltje naast mijn bed zetten bij de paar bezittingen die mij nog resten, want ik ben bijna alles kwijtgeraakt.

Ik zal de kinderen uit het dorp vragen de fles mee te nemen en op het juiste moment in de getijdenrivier te werpen, de rivier die in omvang toeneemt en afneemt met de wisseling van het tij en waarvan de ene keer het water inlands en de andere keer zeewaarts stroomt. De rivier is de navelstreng die ons met de buitenwereld verbindt. Zij is het die mij op een donkere avond hierheen heeft gesleurd.

Laat ik beginnen te vertellen over de bizarre situatie waarin ik mij bevind. Ik heb hoge koorts. Er is in deze jungle voor mijn ziekte geen ander medicijn dan het traditionele aftreksel van kinabast. Een dokter is er niet. Mijn dorpsgenoten hebben nauwelijks contact met de buitenwereld. Te midden van de oorspronkelijke bewoners houden veel veteranen zich schuil in dit dorpje, dat hen doet denken aan de dorpjes in de jungle rond hun voormalige basis. Zij zijn hier naar toegekomen toen zij bij hun terugkomst thuis niet meer konden aarden. De gruwelen van de oorlog raasden nog steeds door hun hoofd, overdag in hun gedachten en 's nachts als zij de gebeurtenissen in hun slaap opnieuw beleefden. In de ruime straten van de beschaafde wereld was geen beschutting tegen hun fantomen en de band met hun collega's op het werk kon niet tippen aan de band met hun wapenbroeders. Als het ware hebben zij hier bij de dorpingen hun basis opnieuw ingericht. 's Nachts staan zij op wacht om een gevaar te bezweren dat niet langer buiten hen maar in hen is. En door hun verrekijkers turen zij de jungle in, waar de wilde beesten huilen.

Nu ik deze woorden met grote moeite schrijf, lijkt het bijna alsof ik jou kan zien, tussen de openingen van deze rommelige letters dwars door het transparante rijst-papier. Ook al zou ik niet weten of mijn ogen nog geopend zijn als jij dit leest.